

Kányádi Sándor Napsugár-hívogató

Tavasztó, nyárelő,
meggyet érlelő,
mézillatú napsugár,
bújj elő!

Tavasztó, nyárelő,
mézet pergető,
búzasárga napsugár,
bújj elő!

Tavasztó, nyárelő,
búzárt érlelő,
barna bőrű napsugár,
bújj elő!

Tavasztó, nyárelő,
bőrünk perzselő,
júniusi napsugár,
bújj elő!

Kedves tanáraink, diáktársaink és kedves vendégeink!

Nyolc évvel ezelőtt, amikor először jöttünk az évnnyitóra, még nem gondoltam, hogy ilyen hamar elrepül ez a nyolc év.

Micsoda szorongással, félelemmel indultunk. A tanító néni szava, amely törvény volt, messze hangzóan sokáig kísért bennünket. Ez a hatás persze az évek során vesztett erejéből, különösen most, a kamaszkorba érve.

Ezért kell köszönetet mondanom a magam és társaim nevében tanárainknak, a szüleinknek ezért a sok türelemért és fáradozásért, amit értünk tettek. Hiszen ők biztosan tudták, hogy minden szájrándítás és tiszteletlenség idővel megváltozik, és a sok szép, amiről beszéltek nekünk, egyszer a tulajdonságaink közé fog tartozni. Arra kérem őket, hogy maradjanak meg emlékezetükben a szép órák, a közös kirándulások, és ne a csínytevéseinkre emlékezzenek!

Szinte hihetetlen, hogy ma szólt utoljára a csengőszó nekünk, hogy az új tanévet már egy másik épületben, más gyerekek közt, az ismeretlenben kezdjük. Eddig talán bele sem gondoltunk, hogy ez mit jelent. Hiszen a gyermekkor a maga gondtalan boldogságával elhagytuk.

Emlék lesz egy-egy helyes fiú/lány valamelyik osztályból, aki egy pillanatra összezavarta az egész világot, és oly könnyen feledtette kötelességünket, a tanulást.

Búcsúznak iskolástársainktól, elsősorban tőletek, hetedikesek. Ti, akik átvettétek iskolánk zászlóját, bizonyára arra gondoltok, hogy végre milyen jó lesz, hiszen ti lesztek a nagyok. A nagyok, akikre mindenki felnéz, és higgyétek el, gyorsan elrepül. Reméljük, jó példa voltunk számotokra, és az együtt töltött élményeket nem felejtitek el.

Most szüleinkhez szólok. Hogy nekik mennyi mindenért tartozunk köszönettel, azt felsorolni lehetetlen. Igyekszünk szorgalmunkkal és a becsületes életünkkel meghálálni mindazt, amit értünk tettek és tesznek ezután is. Ezt megígérjük.

Végül kedves Ballagók!

Utolsó tanévünk elején megfogadtuk, hogy az év minden percét kiélvezzük. Azt hiszem, sikerült, ím, itt állunk rengeteg emlékekkel a szívünkben. Úgy vélem, az elmúlt hónapokban fogtuk fel igazán, mi az az elválás. Milyen az, amikor számoljuk vissza a napokat, meg szeretnénk állítani az időt, vagy lelassítani, hogy még, még egy kis időt tölthessünk egymással. Még egyszer, utoljára kérdezzük egymástól, hogy mi volt a házi feladat, vagy éppen, milyen tízórait hozott az iskolába. Ez az elválás félig szomorú, félig örömteli. Szomorú, mert, habár tartani fogjuk a kapcsolatot, nem fogjuk minden nap látni egymást osztálytermeinkben, nem az összeszokott osztály fog ülni. Örömteli, mert úgy gondolom, eredményes és boldog éveket hagyhatunk magunk mögött, életre szóló barátságokat kötöttünk egymással, és az együtt töltött időkről sosem feledkezünk.

Életünk meghatározó időszaka volt ez a nyolc év, és most elbúcsúznak szeretett tanárainktól, iskolatársainktól, az osztálytermektől, az épülettől.

Mi pedig indulunk megkeresni azt az utat, amelyet választottunk!

Reményik Sándor: Mi mindig búcsúznak

Mondom néktek, mi mindig búcsúznak.

*Az éjtől reggel, a nappaltól este,
A színektől, ha szürke por belepte,
A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
A hangtól, mikor csendbe halkul el,
Minden szótól, amit kimond a szánk,
Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
Minden sebtől, mely fájt és égetett,
Minden képtől, mely belénk mélyedett,
Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A lángjainktól, mik lassan kihűltek,
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk.*

*Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
Mert minden csönd más, - minden könny, - vigasz,
Elfut a perc, az örök Idő várja,
Lelkünk, mint fehér kendő, leng utána,
Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj.
Hidegen hagy az elhagyott táj,
Hogy eltemettük, róla nem tudunk.
És mégis mondom néktek:
Valamitől mi mindig búcsúznak.*

"A bunkóság nem fogyaték"

A vásárhelyi rádió szlogenje első hallásra megmosolyogtatott. Mára tartalommal töltődött fel.

Napok óta nem hagy nyugodni egy élmény. És nem az a hűdejóvolt fajtából való. Sajnos negatív előjelű. Nem tartom magam konfliktuskerülőnek, de inkább azok csoportjához tartozom, akik csendesen elkönyvelik, esetleg magukban mérgelődnek a külvilág viszásságain. Most viszont hangot kell adnom ennek.

Lövete. Központ. Sima hétköznap. Nagyjából tele autókkal, szokásos. De ezt már megszokta a szemem. Sőt, olyannyira meg, hogy, ha éppen haza akarok menni, de nincs a kapu(m) előtt hely, simán megállok máshol, majd dolgom végeztével továbbállok.

Megszokott látvány az is, hogy idősebb emberek állnak-ülnek a központ tájékán, hogy lássák, ki hol jár, s mit csinál.

Egy ilyen átlagos délután kellett becsöppennie annak a fiatalembernek, aki nem úgy gondolta, hogy mindenkinek joga van a talpalatnyi földhöz, amit elfoglal. Egy idősebb bácsi elektromos járgányával bámult bele a lövétei "forgatagba" a kapunk sarkánál. Pár percre én is meg akartam állni a ház előtt, de látván, hogy ez csak odébb lehetséges, azt tettem. Autóduda hallatszott. Fiatalemberünk ezzel a hanggal próbálta tudtára adni a bácsinak, hogy ő arra a helyre jogot formál. Ahogy engem sem kimondottan zavart a dudaszó, így a bácsit sem (látszólag). Sofőrünk dühödten pár méter után megfordult, és találva magának egy kocsinyi helyet, kikiáltott az ablakán: "Maga es álljon félre avval a mocskával!!!" Azt hiszem, erre mondják, hogy köpni, nyelni nem tudtam.

És ez az, amiért ki kell írnom magamból. S nem azért, mert nevelni szeretném a fiatalembert. Nem akarok huszonnégyből huszonnégyet tanító lenni. Azokra szeretnék ilyesfajta hatással lenni, akiket rám bíztak a szülők. Inkább annak a csalódottságnak adok hangot, ami azóta is bennem van: harminc körül, lövéteiként, gyerekként, unokaként, emberként nincs annyi tisztelet, tolerancia, empátia valakiben, hogy ezt magában kezelje?!

Ott és akkor egy szót sem szóltam. A bácsi sem. Szemem láttára indult haza kis járgányával. Az ő fájdalomába, keserű szájjába bele sem merek gondolni. Nincs már helye Lövétén az idősek tiszteletének? Nem hiszem.

Kedves fiatalember! Az az idős bácsi nem tudja, hogy akkor őt ki küldte haza. Ha akarod, tedd meg. Vagy tégy valaki hasonló korúval valami olyat, amiért dicséretet kapsz. Ha másért nem, képzelj azt, hogy a nagyapáddal teszed.

Engem optimistára kódoltak. Reménykedem abban, hogy ez is csak egyszer volt. Az pedig maga lenne a csoda, ha egyszer azt hallaná ez a bácsi: Bocsánat! ...

Mag Ottilia

Tisztelt Kiáltó!

Középajta, 2019.V.01.

Figyelemmel elolvasom minden küldeményeket. Köszönöm!

Valamikori lövétei házigazdám mesélte a következőket.

A katona idejüket leszolgált férfiakat lerendelték Oklándra ellenőrzésre. Ott volt akkor a járásbíró. A hivatalban két írnok fogadta a jelentkezőket. Egyikük idősebb, másik fiatalabb. Hősünkkel a fiatalabb beszélgetett, aki a hivatalos rész befejeztével megkérdezte:

- Mondja, Ferenc bácsi, hogyan lehet egy ilyen fáintos, kandargós, hegyesvégő bajuszra szert tenni?

- No, ifiú írnok úr, én elmondom! - Egy nap történése következett az újonc huszárok életéből, amikor fájó, vérző sebekkel az ülepükön, szőrén kellett megülni a lovat. Közben pedig leszállások, visszaugrások is kellettek, kemény, német parancsszóra.

Az előzetes meghallgatás alapján tudta az írnok úr, hogy aki most mesél, az négy évig a huszároknál, három évig pedig a tüzéreknel szolgált.

- Ej, haj, elég bajos!

Miközben a fejét ingatta a fiatalúr, az idősebb így nyilatkozott:

- No, Pétör fiam. Mostanában neked nem lesz ilyen betyároson álló, hegyes végű, kandargós bajuszod.

Tisztelettel,
Simon Áron

Szer-etet és gyűl-ölet

Hadnagy Jolán és a farkaslaki Énekes Madár Népdalkör előadása a lövétei Népházban 2019. május 23-án volt, nagy köszönet nekik a népmesés, népdalos csodáért. (És persze Mihály Jánosnak, aki idetértette hozzánk a csodát.) Az előadás címe - Családmódel és gyermekvállalás a magyar népmesékben - már sokat elárul arról, hogy mit kaphatunk, mit láthatunk, hallhatunk, de nem fejezi ki a teljességet egészen. Olyan, mint az Énekes madár. Tudhatunk róla, de akkor észlelhetjük minél több érzékszervvel igazán, ha egy varázsütés által életre kel, és szárnyalni is kezd a színpadon.

Az előadás során elhangzott bevezető udvarhelyszéki népdalok értékes kincseink, és ezek által mintegy átszárnyalhattunk a magyar népmesék varázsbirodalmába, mert a kettő összefonódik, hiszen, amely nép gazdag népdalokban, gazdag népmesékben is. (Nekem személy szerint a Jankovics Marcell-féle rajzfilmes népmese-feldolgozások ugrottak be az előadás során képzeletembe többször is, nem véletlenül, és mivel szó szerint nem jegyezhetek meg mindent, kiegészítem a saját gondolataimmal is az ott elhangzottakat.)

folytatás a 3. oldalon

folytatás a 2. oldalról

"Mese kell nekünk! Szépséget zuhogtató, végtelemben áradó, csodálatos mese, ahol rajongó, hősi magyar lelkünk nagy világosságú tüzek mellett táborozhatik." (Tamási Áron) - indul a történet. Ha jól megfigyeljük, ráébredhetünk erre: ez bizony tényleg a fény útja - világosság, tüzek -, az összetartozásé - táborozás - ahol bármi megtörténhet. De nem akármilyen. Magyar népmeséinknek szigorú szabályai vannak, és magyarul érthetőek igazán, magyarul lehet megmagyarázni. (Beszél a nyelvünk, beszélnek a szavaink, anyanyelvünk míves alapjai.) A népmesékben rengeteg a tanítás, a tanulság: mindig a jó(ság) győzedelmeskedik, a bátorságért jutalom jár, a kimondott szónak hatalma van, ha rosszat szólnak: nem lehet megúszni, az önzetlen segítségnyújtás fontos. (Ez azt jelenti, hogy nem azért kell segíteni valakin, hogy visszonzást várjunk, vagy mert megérdemli, hanem az őszinte, önzetlen segítségadás fontos - és ez a mai világban is tanulható emberi érték kéne legyen...) A népmesékben szigorúan működik a világtörvény: aki nem segít, nem tud haladni előre. (És valljuk be, a valóságban is ez van.) A kedvesség, az őszinte, szép beszéd, a tisztelettudó megszólítás, az alázat nyitott ajtóra talál. "Áldozatot kell hozni." Tenni azért, ami a célunk. Ha hibázunk, újra lehet kezdeni. KI lehet javítani. "Az igazi érték sokszor egy gebe. És annak tűz kell. Parázs." Vigyünk tüzet az életünkbe... fényt.

És minden cselekedetünk, minden gondolatunk, minden egyes szavunk járja át a szeretetet. Mi is a szeretet? Szer-etet. Gyűl-ölet. Melyik táplál? Melyik segít az életúton, a mindennapokban, a családban? Ember, figyelj, és láss...

Mi is az ember? Test, lélek, szellem. A székelykapu ugyanaz. Az alap, a kapuzábé a test, az ajtó a lélek, aztán a szemöldökgerenda (mennyire beszédes szó ez is) fölött a galambdúcós rész a szellem lakhelye.

A magyar népmesékben a szegény embernek anynyi gyermeke van, mint a rosta lika. Még eggyel több. De bármennyire is szegények, eligazodnak. A boldogságkeresés, a szerencsepróbálás a jó erkölcsi tulajdonságokkal meghozza gyümölcsét.

Ahol több gyermek van egy családban, ott élet van a házban. Az otthonban. Ott-hon. Ott, ahol a hon van. Hon és haza. Ház... Ahol számítani lehet egymásra. Ahol a testvér van. Test. Vér. (Ismét beszél a nyelvünk, nem is kéne mást tenni, csak megérteni.) És az emberi jó tulajdonságaink közül a gyomot kikapálni. Vajon, ez van-e csak a valóságban? Mennyire törekszünk megváltozni? Változni ki képes? Mindenki... Lehet-e mást megváltoztatni? Nem. Csakis magunk változhatunk, saját kertünk kapálhatjuk, hiszen nem törhetünk be a szomszéd, egy idegen kertjébe, hogy a burjánokat, gazokat kirángassuk. Esetleg talán engedéllyel. De a mai ember ezt sajnos nem mindig tudja, ha meg tudja, nem mindig tartja be, és sokan nem ér-

tik meg sem a példabeszédeket. Az egyenes beszédől meg felpaprikázódnak. Nehogy már. Mennyire igaz a más szemében ő a szálkát mondás!

A gyermeki lélek még nem ilyen, hálistennek, ezért is fontos, hogy milyen szemléletmóddal, hogyan nevelődik, mi lesz az értékrendje.

Mi is a gyermek? És aki világra hozza? A mai köztudatban egy nő terhes. Van ennél sokkalta szebb szavunk rá: áldott állapotban van. És mekkora különbség található e két szó között. Teher. Áldás. Hát nem mindegy. Kis gyermek kis baj - mondjuk. De baj van ott, ahol a gyermek baj. Mert ott a normális, értékes emberi tulajdonságok, az igazi érzelmek kissé hadilábon állnak. De amint a népmesék is segítenek tanulni, úgy kijavíthatóak a hibáink, megváltoztatható a gondolkodásunk, főleg, ha tudjuk, hogy a kimondott szó varázserejű. (Nagyon nem mindegy, hogy a gyermek úgy nő-e fel, hogy baj, gond, nyűg, probléma, ROSSZ - és ezzel azonosul, ez beleivódik a lelkébe, ezzé válik, vagy úgy érzékelte vele, hogy szeretni való kisgyerek, minden tulajdonságával együtt. Sokszor elhangzik a szülők részéről: - Nem szeretlek, mert rossz vagy! A gyereket, ha csak akkor szeretjük, mikor jó, velünk van nagy baj, felnőttekkel... Ha rosszaságot, csintalanságot követ el, akkor is kell szeretni. Egészen másképp hangzana ez: - Most ami történt, ez nem túl jó, de tegyük jobbá! Vagy ez: - Hibáz-tál, de segíteni lehet ezen! Ki lehet javítani. Meg lehet próbálni kijavítani. És lehet tanulni a hibákból. Mennyivel több egészséges lelkületű felnőtt válhat a gyerekekből, unokákból, ha mi változtatunk a berögzött - hibás - sémáinkon. Hiszen az élet erről is szól: a tapasztalatszerzés a gondolkodással együtt ad tudást jobbulni. Ismétlés a tudás anyja. És javulni sosem késő.

Fele-ség. Mondja Hadnagy Jolán. Ő, aki a másik felünk. És ebből lesz az egész-ség. A magyar népmesékben csakis monogámia lehet, csupán a sárkányok rabolnak el több leányt, de meg is lakolnak érte. És ott az eskü, a házasság, ami szent, ami fontos. (Ismét a kimondott szó ereje is érvényes. Szentség.)

Olvassunk magyar népmeséket gyerekeinknek. Vagy ha műmesét választunk, válogassuk meg, hogy mit. Ne a borító alapján. Ne a divat alapján. És kevesebb tévé ajánlott, hadd szálljon a képzelet táltos paripája, fejlődjön a gyerek képzelőereje, alkotóereje. A készen kapott képek éppen ezt fojtják vissza...

"Nyissátok ki az új magyar meseország kapuit, s meglátjátok, hogy ezzel a néppel sokra mehet, aki Ember." (Tamási Áron)

Péter Éva Erika

Felhívás

Felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy a szelektíven gyűjtött hulladékot kizárólag a hónap utolsó szemétszállító napján viszik el (július 24., augusztus 21. stb.).

Polgármesteri Hivatal

Június 2-án felszentelték és átadták a felújított népiskolát, valamint az újonnan épült napközit.

Fotók: Barabás Ákos, Egyed József, Mihály János

Otti tanító néninek!

"Minden embernek kell, hogy legyen egy feladata ebben az életben - kötelességen belül vagy azon felül is talán -, mert különben nem lenne értelme annak, hogy él. Az emberi világ több kell, hogy legyen, mint egy bonyolult szerkezetű gép, melyben minden ember egy fogaskerék szerepét tölti be... Minden embernek kell, hogy legyen egy feladata, egy titkos küldetése, mely Istentől való."

A Te feladatod, hogy tanító légy, a falu tanító nénije. Mélyen érző, alázattal bíró pedagógus, aki évtizedeken keresztül magára vállalta azt a felelősséget, amellyel a felnövekvő nemzedékek oktatása-nevelése jár. Te vagy, aki megtiszteltetésnek, életen át tartó hivatásnak és nem napi nyűgnek fogja fel a gyermeknevelést. Mindannyian ilyen pedagógust szeretnénk gyerekeinknek. Aztán vagy sikerül, vagy nem. Mert a hétköznapi gondja-baja, a kisebb-nagyobb kudarcok gyakran elfeledtetik velünk eredeti álmainkat, megrendül hivatástudatunk. De vannak kivételek, akiknek sikerül, mint Neked!

Csak rád kellett néznünk, ahogy lehajolsz a gyerekekhez: törődés minden mozdulatod, okító minden szavad.

Vannak példamutató tanítók, érzékeny tanítók, védelmező tanítók, jól magyarázó tanítók, kellemes humorú tanítók, tudós tanítók, anyáskodó tanítók, kedves tanítók, pótszülő tanítók... vagy épp anyatigris tanítók, és még folytathatnám a jó tulajdonságok sorát. De hogy egyetlen emberben egyesüljön a tanítók szinte összes pozitívuma, az nagyon ritka.

Hogy a románnal nem pusztán szavakat magoltat, és használhatatlan passzív tudást ad nekik, hanem élményszerű, aktív tudással ajándékozza meg őket, mely élénken dolgozik a diákokban, és könnyedén elboldogulnak vele. Hogy a környezetórát rengeteg kirándulással, filmmel, játékkal teszi szemléletessé, és nem esik kétségbe, ha valaki belepottyan a patakba kirándulás közben, hanem azonnal megoldja a helyzetet. Hogy rengeteget beszélget a gyerekekkel olyan kérdésekről, melyekről csak a szülők szoktak, vagy csak érzékeny emberek: kirekesztés, elfogadás, barátság, becsület, mélyszegénység, buszbaleset, bármi, ami a gyerekeket igazán érdekli. Hogy mindentől megvédi az osztályát, és tűzön-vízen át harcol értük, hogy nekik jó legyen. Hogy számtalan múzeumot, kalandos helyet, erdőt, rétet mutat meg nekik, és elviszi őket háromnapos táborba, és az éjszakai ottalvást a suliban is megszervezi. Hogy nyár végén megsüti a „4. éve együtt” tortát. Hogy az osztálya messziről híres arról, hogy minden gyerek jól érzi magát benne, és ez mégsem megy a tanulmányi eredményeik rovására. Sőt. Hogy nem azért küldi tanítványait versenyekre, hogy ő később eldicsekedhessen az eredményekkel, hanem a gyerekeknek akar sikerélményt. Talán ezért tudnak olyan fantasztikus helyezéseket elérni. Hogy olyan jól és empatikusan bánik a legnehezebben kezelhető diákkal is, hogy ezt látva az ember szülőként elgondolkozik, bizony ő is lehetne otthon türelmesebb a gyerekével. Hogy a gyerekeink önfeledten nevetettek mellette, és önmaguk lehettek, mert OTTI nem engedte, hogy megnyomorítsa őket ez a mai iskolarendszer. Hogy annyi szeretetet adott ennek a húsz kisiskolásnak, amiért egy egész életre hálásak leszünk neki. Vagy még tovább is.

Tisztelettel,
a III. osztály közössége

Kedves tanci!

"Néztél már gyerekszembe? Pár éves gyerek szemébe. De nem úgy felszínesen, ahogy mi egymásra nézünk - hanem komolyan. Kíváncsian. Mélyen. (...) Édenkerti tekintet ez. Zavartalan békés. Tiszta. És... boldog? Igen, boldog. De nem úgy, hogy örömteli, hanem úgy, hogy egységben él önmagával: egy olyan világból néz, ahol nincs még hasadtság, dráma, - ahol a lélek még nem koszos."

A tanító néni gyakran találkozik apró hercegnőkkel és overallok szuperhősökkel, akik nem létező teával kínálják őt saját udvartartásuk etikettje szerint, vagy nem létező szörnyek veszélyére figyelmeztetik. Figyelemre méltó tény, hogy e képzelt világokban a részletek nagyon is valóságghű logikával állnak össze.

"A világ megismerése érdekes, hasznos, gyönyörködtető, félelmetes vagy tanulmányos; önmagunk megismerése a legnagyobb utazás, a legfélelmesebb felfedezés, a legtanulságosabb találkozás."

A tanító néni ott igyekszik a világ szobájában, ahol a legfontosabb: a gyerekek között. Hol mesevárat épít mosolyból, szép szavakból, hol almaágot rajzol...

A tanító néni szívvel-lélekkel ott van a gyerekeinkkel, és nem mint kívülálló, hanem velük együtt él, bizakodva szemléli gyerekeinket, és elmondja, mi helyes, mi helytelen.

Köszönjük a tancinak az értünk és gyerekeinkért eltöltött segítőkész napjait, áldozatos munkáját, lelkiismeretes munkáját, soha el nem fogyó türelmét és jókedvét, a sok-sok vidám percet, meghitt pillanatot.

Köszönet a mosolyért, a simogatásért, a sok-sok biztatásért, a jókor jött dorgálásért, feloldozó zokogásért, anyám helyett anyácskáért, a szelídségért, a torna óráért, a színes papírcsodáért, a mindennapi biztonságért, a megtalált elhagyott holminkért, a felolvasott meséért, a mindig barátságossá varázsoló osztályteremért, és még sorolhatnám a sok-sok amiértet.

Fogadd sok-sok szeretettel köszönetünket és hálánkat jószágodért!

Tisztelettel,
III. osztály

Házi feladat

Házi feladatot írok,
benne toll és cerka nyomok.
Hadd lássa a tanító,
házit ír a kislurkó.

Közbe-közbe meg-megunja.
Meggyűlik a napi gondja,
telefonját nyomkodja,
elmarad a házi feladatja.

Varga Szabolcs, III. osztály

György Emőke: Szülőfalum - Lövéte

Lövéte egy völgyben fekszik,
Meglájkolom: nagyon tetszik!
Az én drága szülőfalum,
Hol otthonom, házam, kapum.

A Homoród folyik rajta,
Sűrűn épült csűr és pajta.
Bő legelők határolják,
Rétjeit tehének róják.

Falu népe katolikus,
Csipkelődő, ironikus.
Hargita megyében leled,
Nézd meg most, ha nem ismered!

A monda szerint: Lövéte,
Onnan ered, hogy: "Lövéte te!"
Az íjászok kiáltották,
Nyilaikat hajították.

Lövéten sósokból sózunk,
Nárciszok közt barangolunk.
Ínyencség a kókós lepény,
Néptáncra jár lány és legény.

Megőrizzük hagyományunk,
Ünnepeken bálba járunk.
A tájházban sok régiség,
Tudja mind, ki rég itt él.

De az is, aki messze ment,
Keresztfá előtt mond áment.
Öröm ide hazatérni,
Boldogság nekem itt élni!

Közepe a nagyvilágnak,
Ahol tárt karokkal várnak.
Harang szava csendül este,
Itt nyugszik őseink teste.

Fotó: Mag Ottilia

Az idei tanévet egy könnyed kis kirándulással zárta a harmadik osztály. Olyan összetartásról tett tanúbizonyságot a szülői közösség, amit csak megköszönni tudok, és kívánni minden pedagógusnak: a két traktoros, aki szállított az Almási-barlanghoz, a bográcskészítők, akik kész étellel vártak, a tábortűzről gondoskodók mind-mind osztályközösségünk szülői. Sőt, az ingyenes kirulysarki tartózkodást is egy kedves apuka nyerte még a szülőbálon! Nem beszélve arról a határtalan jókedvről, amit egymás társaságában éreztünk, és ami csak akkor lehet felhőtlen, ha megbízunk egymásban. Olyan voltunk, mint egy nagy család. Büszkeséggel tölt el, hogy a 18 tanítványommal több mint 30 szülő, testvér tette még tiszteletét a búcsú hétvégén. Köszönöm szól a gyerekek nevében is! Kellemes nyarat!

Mag Ottilia, tanító

Kellemesen és tartalmasan eltöltött nyári vakációt!

Segíts a szülőidnek!

Tölts sok időt a szabadban!

Ne feledkezz el az olvasásról!

A kutyukön túl is van élet!

Régi arcok sárgult fényképeken

Lövetei asszonyok Gyulafehérváron. 1960-as évek eleje.

Anyakönyvi hírek - 2019. május Közli a Polgármesteri Hivatal.

Születések száma: 2

GOLICZA SZILÁRD, született 2019. április 15-én, a Golicza Venczel és Golicza Ilona-Emőke, Lövete, 1061. szám alatt lakó szülők gyermeke

MÁRTON ESZTER, született 2019. május 26-án, a MÁRTON MAGDA és MÁRTON ZSOLT, Lövete, 77/A házsám alatt lakó szülők gyermeke

Házasságkötések száma: 5

MÁRTON IGNÁCZ és SILYE SZIDÓNIA
SILYE FERENCZ és FERENCZ ILDIKÓ
KOLOZSI LÁSZLÓ és BENEDEK IZABELLA
KOLOZSI CSABA és MÁRTON RITA
VEIBEL KRISTÓF-ZOLTÁN és SILYE ANIKÓ

Őszinte részvétünket fejezzük ki a májusban elhunyt személyek hozzátartozóinak:

MÁRTON SÁNDOR, Lövete, 1108. szám, született 1943-ban

LÁZÁR IMELDA, született BÁLINT, Lövete, 227. szám, született 1963-ban

MIHÁLY ALBERT, Lövete, 95. szám, született 1963-ban

ORBÁN ROZÁLIA, született FAZAKAS, Lövete, 767. szám, született 1926-ban

SZIKSZAI ANNA, született SILYE, Lövete, 914. szám, született 1942-ben

Székely humor

A rendőr megállítja a székely paraszt bácsit:

- Hé, bátyám, mit visz azon a szekéren?

A paraszt bácsi odahajol a rendőr füléhez, és belesúgja:

- Szénát.

- És miért sugdolózik?

- Hogy a lovak nehogy kérjenek!

Eladó ACG. Telefon: 0747-261080.

Eladó 1310-es Dacia. Ára: 1000 lej. Forgalmomba beírva, műszaki vizsgáztatva egy évre. Telefon: 0743-169867.

Eladó 7-8. osztályos (14-15 éves) fiúnak való új székelyharisnya. Érdeklődni: 0784-999563.

Eladó egyes fogat után való eke, borona, taliga, szekér. Érdeklődni lehet a 0366-116393-as telefonszámon.

Lövete, 629. szám alatt **eladó** 170-180 m², hibátlan betoncserép, kúpcseréppel együtt. Ára 8 méter bükkfa. Megtekinthető a fent említett címen. Telefon: 0740-836101.

Eladó Egyed Lázár (Francia)-féle bennvaló. Telefon: 0731-427146.

Eladó közel egy hektáros gyümölcsöskert a Rébten (almafa, körtefa, diófa, szilvafa stb.). Érdeklődni id. Egyed Ferencz, Pósfalu, 645. szám alatt. Telefon: 0757169832.

Eladó háromkerekű, elektromos bicikli. Érdeklődni: András Lenke, Lövete, 689. szám alatt, vagy a 0266220730-as telefonszámon.

Eladó segesvári lapos cserép, jó állapotban. Telefon: 0746 281013.

Fuvarozást vállalok rakodós traktorral, önürítő utánfutóval. Telefon: 0746-842615.

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: Demeter Albert, Török József, titkár: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Magdolna, András Mónika, András Tamás, András Zsolt, Egyed Emilia, Egyed Tünde, Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Lázár Zoltán, Mag Ottilia, Molnár Juliánna, Pál Erzsébet, Tódor Attila, Tódor Lóránd

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plebánia, Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége: Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853